

10. tanulmány

A két szövetség

Augusztus 26., szombat délután

A szolgálalkütséget a törvényeskedő vallás szerinti élet vágya táplálja azáltal, hogy az ember törekszik saját erejéből eleget tenni a törvény elvárásainak. Viszont csak abban az esetben van számunkra remény, ha belépünk az ábrahámi szövetségbe, amely lényegében a Jézus Krisztusba vetett hit általi kegyelem szövetsége. Az Ábrahám által hirdetett evangélium, amely a reménysége volt, ugyanaz az evangélium volt, amit ma is prédikálnak, s amely által nekünk is reménységünk van. Ábrahám Jézusra tekintett, hite Fejedelmére és Bevezetőjére. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1077. o.

Az Ó- és Újtestamentum elválaszthatatlan egymástól, mivel mindkettő Krisztus tanításait tartalmazza. A zsidók csak Ótestamentumot elfogadó tanai nem vezetnek üdvösségre, mivel elutasítják az Üdvözítőt, Aki élete és munkássága révén teljesítette be a törvényt és a prófétákat. Ekképpen nem vezet üdvösségre az a tanítás, amely elutasítja az Újszövetséget, mivel ezzel elutasítja Krisztus közvetlen bizonyágtételét. A kétkedők az Ótestamentum alábecsüléséből indulnak ki, és csupán egy lépést kell tenniük az Újtestamentum hitelességének tagadásáig, s így mindkettőt elutasítják. – *Adventista Bibliakommentár*, 5. köt., 1094. o.

Ez volt az, ami a zsidók romlását okozta, és ez okozza sok lélek romlását napjainkban is. Ezrek követik el ugyanazt a hibát, amit a farizeusok, akiket Krisztus megdorgált Máté asztalánál. Sokan inkább elutasítják az igazságot, amely a világosság Atyjától száll alá, semhogy feladják dédelgetett elképzeléseiket, vagy lemondjanak valamiféle bálványozott

véleményről. Önmagukban bíznak, saját bölcsességükre alapoznak, nem ismerik fel lelki szegénységüket. Ragaszkodnak ahhoz, hogy olyan úton üdvözüljenek, melyen fontos dolgokat cselekedhetnek. Amikor azt kell látniuk, hogy a munkába lehetetlen az ént is beleszőniük, elutasítják a felkínált üdvösséget.

A jogszerű vallás sohasem vezethet lelkeket Krisztushoz, mert szeretet nélküli, Krisztus nélküli. Az önigazult lelkülettel felajánlott böjt vagy ima utálatosság Isten szemében. Az imádkozók ünnepi gyülekezete, a vallásos ceremóniák körforgása, a külső megalázkodás, az impozáns áldozat mind hirdetik, hogy ezen dolgok cselekvője igaznak tekinti önmagát, aki jogosult a mennyországra – mindez azonban csalás. Saját cselekedeteinkért sohasem vásárolhatunk üdvösséget. – *Jézus élete*, 227. o.

Isten adott Ádámnak egy másik fiút, hogy ő örökölje Isten ígéreteit, a lelki elsőszülöttséget. Ez a fiú a Séth nevet kapta, jelezve, hogy ő „elrendelt” vagy „kárpótolt”, mert ezt mondta az anya: „[...] adott... énnekem az Isten más magot Ábel helyett, kit megöle Kain” (1Móz 4:25). Séth még szebb volt, mint Kain vagy Ábel, és jobban hasonlított Ádámról, mint a két másik fiú. Szép jellemű volt; Ábel nyomdokába lépett, de nem volt több öröklött jó tulajdonsága, mint Kainnak. (...) Míg Ádámot Isten büntetlennek teremtette a saját képére, Séth, akárcsak Kain, örökölte szülei bukott természetét. Ő is tudott a Megváltóról, és tanulta azt, hogyan kell igaz életet élni. Isten kegyelme által szolgálta és tisztelte Istent; igyekezett, ahogy Ábel is tette volna, ha életben marad, hogy a bűnös embereket megtanítsa tiszteletet adni és engedelmeskedni Teremtőjüknek. – *Pátriárkák és próféták*, 80. o.

Augusztus 27., vasárnap – A szövetség alapjai

Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató

kegyelmét ajánlotta fel a jövőre, a Krisztusban való hit és az engedelmes-ség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reményességét. – *Pátriárkák és próféták*, 370. o.

Krisztus nem csökkentette a törvény követelményeit, hanem félre-érthetetlenül kijelentette, hogy megtartása az örök élet feltétele. Isten ezt a feltételt szabta meg Ádámnak a bukás előtt is. Az Úr most sem kíván kevesebbet, mint amit az Édenben elvárt az embertől: tökéletes engedel-mességet, feddhetetlen, igaz életet. A kegyelem kínálta szövetség ugyan-azt igényli az embertől, mint az Édenben felállított követelmény: össz-hangot Isten törvényével, amely szent, igaz és jó. – *Krisztus példázatai*, 391. o.

Az Újszövetség áldásai kizárólag a bűn megbocsátásának irgalmára alapoznak. Az Úr pontosít: „Ezt teszem mindazokért, akik Hozzám jönnek, elhagyják a gonoszságot, és a jót választják.” „Mert megkegyel-mezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszágaikról meg nem emlékezem.” Aki megalázza a szívét és megvallja bűneit, irgalmat és kegyelmet talál. Talán Isten megszünt igazságosnak lenni, amikor irgal-mat tanúsított a bűnös iránt? Megrontotta a szent törvényt, és eltekint annak áthágásától ettől a pillanattól kezdve? Isten hűséges. Ő nem válto-zik. Az üdvösség feltételei sem változtak. Az élet, az örök élet mindazok-nak adatik, akik engedelmeskednek Isten törvényének. (...)

Az új szövetségben az örök élet alapfeltétele ugyanaz, mint az első szövetségben: vagyis tökéletes engedelmesség. A régi szövetségben több olyan törvényszegés létezett, amelyre vonatkozóan nem volt előírva engesztelési törvény. Az újabb és jobb szövetségben Krisztus betöltötte a törvényt a törvénytaposó helyett, ha az elfogadja hittel az Urat sze-mélyes Megváltójának. „Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azok-nak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” Az irgalom és megbocsátás azoknak a jutalma, akik abban bízva járulnak Krisztus elé, hogy az Ő érdemei révén veszi el bűnösségüket. E jobb szö-vetségben Krisztus vére által tisztulunk meg a bűntől. – *Adventista Bib-liakommentár*, 7. köt., 931. o.

Augusztus 28., hétfő – Az ábrahámi szövetség

Ugyanezt a szövetséget újította meg Isten Ábráhámmal a következő ígéletben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetiségei...” (1Móz 22:18). Ez az ígélet Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrám is (lásd Gal 3:8,16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be néki. Az Ábráhámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábráhámnak: „[...] Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes” (1Móz 17:1). Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűséges szolgálójáról: „hallgata Ábrám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet” (1Móz 26:5); „és megállapítom az én szövetségetem én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad” (1Móz 17:7).

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábráhámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kezdve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték. Ennek az Újszövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarral. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének. – *Patriárkák és próféták*, 370. o.

Ha hittel várták volna a fiúra vonatkozó ígélet teljesedését, Ábrám és Sára nagyon sok kellemetlenséget kerülhetett volna el. Hitték, hogy pontosan be fog teljesedni Isten ígérete, ám azt már nem tudták elhinni, hogy előrehaladott korában Sárának még születhet gyermeke. Sára egy tervet készített, és úgy gondolta, hogy így teljesedik majd Isten ígérete. Megkérte Ábráhamot, hogy vegye feleségül Hágárt. Ezen a ponton mindkettőjükből hiányzott a hit, és az Isten hatalmába vetett tökéletes bizalom. Amikor hallgatott Sárára, és feleségül vette Hágárt, Ábrám tulajdonképpen elbukott a hit próbáján, mivel nem hitt Isten végtelen

hatalmában, s ezzel magára és Sárára sok kellemetlenséget zúdított. Az Úr próbára akarta tenni Ábrahám hitét és bizalmát a nekik adott ígéretekben. – *Spiritual Gift*, 3. köt., 101. o.

Miért olyan gyenge a hitünk?... Annyira hiányzik belőlünk a hit és a bizalom, hogy Isten nem képes megtenni értünk azt, amit eltervezett. Elménkben lehangoló és nehezen kiűzhető kételyek vannak.

(...) Vizsgáljátok meg ezeket Isten Igéjének fényében, majd mondjátok el Jézusnak is, kapaszkodjatok ígéreteibe, és imádkozzatok a kételyek eltávolításáért. Mondjátok az Úrnak: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek” (Mk 9:24). Ne engedd, hogy a kétely kényelmesen elhelyezkedjen az elmédben. A kétely veszélyes vendég, ha engedik, hogy zavart keltsen az elmében és szembeforduljon a hittel. – *That I May Know Him*, 227. o.

Augusztus 29., kedd – Ábrahám, Sára és Hágár

Zakariás fiának születése, csakúgy, mint Ábrahámé és Máriaé, nagy lelki igazságra tanít, olyanra, amelyet lassan tanulunk meg, és rögtön elfelejtünk. Önmagunkban képtelenek vagyunk bármi jót tenni, de amit mi nem tudunk megcsinálni, azt Isten ereje elvégzi minden alázatos és hívő lélekben. Hit által született meg az ígéret gyermeke. Hit által kapjuk a lelki életet, és hit által válunk képessé arra, hogy a megigazulás gyümölcseit teremjük. – *Jézus élete*, 98. o.

Ki az közületek, aki összegyűjtötte a kételyeket és kérdéseket, és azokat Krisztus feddhetetlensége ellen fordította? Valaki megtette ezt? Kinek az oldalán álltok?

Tanulmányoztátok az értékes igazságokat pontról pontra, ahogyan be vannak mutatva? Vagy úgy gondoltátok, hogy saját elképzeléseiteket, véleményeteket követitek, és saját elméleteitek alapján ítélkeztek Isten Igéje felett? Készek vagytok szembeállítani saját elméleteiteket Isten Igéjével, vagy megengeditek, hogy a szent iratok rámutassanak tanításaitok hiányosságaira, tévedéseire? Nem helyezkedhetünk szembe Isten Igéjével csak azért, mert egyféleképpen hiszünk. „A tanításra és bizonyosság-

tételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk” (Ésa 8:20).

Ha valaha volt nép, amelynek szüksége van világosságra, akkor ez az a nép, amely a föld történelmének utolsó napjaiban él. Mi tudni akarjuk, mit mond a Szentírás. Isten szent irataihoz szeretnénk folyamodni. Azt az élő hitet akarjuk megszerezni, amely belekapaszkodik a végtelen hatalom karjába, és teljes lényünket Jézus Krisztusra akarjuk alapozni, mivel Ő a mi Igazságunk. Ezt megtehetjük. (...)

(...) Testvéreim, nincs hitünk. Túl hosszú ideig gyaláztuk Őt hitelenségünkkel. – *Hit és cselekedetek*, 56. o.

Krisztus vallása nem az érzelmek vallása. Nem hagyatkozhatok érzelmeidre, amikor az isteni elfogadásról van szó, mivel az érzelmek változnak. Lábaiddal szilárdan kell állnod Isten Igéjének ígéretein... és tanulj meg hit által élni...

Ő, milyen sokan sírnak, vétkeznek és megtérnek, de folyamatosan az ítélet felhőjében maradnak! Ők nem hisznek az Úr szavában. Nem hiszik el, hogy ígéreteit be fogja váltani... Kételyeiddel megsebzted Krisztus szívét, pedig Ő bebizonyította szeretetét, amikor életét adta üdvösségünkért, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen.

Bízunk kell, lelkünket nevelnünk kell, hogy higgyen Isten Igéjében. – *In Heavenly Places*, 126. o.

Augusztus 30., szerda – Hágár és a Sínai-hegy

Isten a hívők atyjává hívta el Ábrahámot, akinek hitével példát kellett mutatnia az eljövendő nemzedékek számára. De Ábrahám hite nem volt még tökéletes. Nem bízott Istenben, amikor eltitkolta, hogy Sára a felesége, és amikor feleségül vette Hágárt. Azért, hogy elérje a legmagasabb szintet, Isten másik próba elé állította, a legsúlyosabb elé, amelyet embernek valaha is ki kellett állnia. Isten éjszakai látomásban megparancsolta neki, hogy menjen el Mórija földjére, és ott egy hegyen, amelyet mutat neki, áldozza fel fiát égőáldozatként. – *Patriárkák és próféták*, 147. o.

Istenbe vetett hitre van legnagyobb szükségünk. Ha a dolgok sötét oldalát nézzük, elszakadunk Izráel Urától, Istenétől. Amikor szívünk elalél a félelem és annak várása miatt, amik a földre következnek, a hitelenség elzárja fejlődésünk útját. Sose gondoljuk, hogy Isten elhagyja művét.

Szóljon kevesebbet a kétkedés. (...) Ha ápoljátok a hitet, ha helyes kapcsolatra hozzátok magatokat Istennel, ha odaadó imával megerősítve nekiláttok kötelességetek végzéséhez, a Szentlélek munkálkodik majd rajtatok. Ha folyvást Istenben bíztok, megoldódik sok nehézség, amelyből most nem láttok kiutat. Nem kell keservesen bizonytalankodnotok, mert hisz a Szentlélek irányítása alatt éltek. Bizakodón járhattok és dolgozhattok.

Bízzunk kevésbé abban, amit mi tehetünk, és jobban, amit az Úr tehet értünk, ha kezünk tiszta és szívünk romlatlan. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 211–212. o.

Gyermekeinek Isten újból és újból kinyilatkoztatta magát. (...) Most azonban, amikor nehézségeik támadtak, fellázadtak, nem bíztak Istenben, és azért zúgolódtak, hogy Mózes kihozta őket és gyermekeiket Egyiptomból a pusztába szomjan halni...

Napjainkban nagyon sokan hiszik, hogy ha elkezdik a hitéletet, mentesülnek minden nélkülözéstől és nehézségtől. Ám aki felveszi a keresztjét és követi Krisztust, részesül a Refidimben szerzett tapasztalatban. Az élet nem csak zöld mezőkből és hús forrásokból áll. Erőt vesz rajtunk a csalódás, nélkülözések bukkannak fel, s a körülmények nehéz helyekre vezetnek. (...) Ilyenkor lelkiismeretünkől megdorgálva arra gondolunk, hogy ha Istennel jártunk volna, talán nem kellett volna ennyit szenvednünk.

Az ókori időkben azonban az Úr Refidimbe vitte népét, és ma is dönthet úgy, hogy bennünket is odavezet, hogy próbára tegye hűségünket és ragaszkodásunkat. Irgalmában nem a legkönnyebb helyzeteket állítja elénk, mert ha ezt tenné, akkor megelégednénk önmagunkkal, és elfelejtenénk, hogy szükség idején az Úr a mi támaszunk. Szeretné kinyilatkoztatni magát a szükségben, meg akarja mutatni rendelkezésünkre bocsátott gazdag áldásait függetlenül a helyzettől, amiben

vagyunk. A csalódásokat és a próbákat azért engedi meg, hogy felismerjük tehetetlenségünket, és tanuljuk meg az Urat hívni segítségül, mint kisgyermek, akik ha éheznek és szomjúhozhatnak, földi atyjukhoz folyamodnak. – *Krisztushoz hasonlóan*, 343. o.

Augusztus 31., csütörtök – Ismáel és Izsák ma

Amikor Ábrahám csaknem százéves volt, Isten ismét megígérte neki a fiút és azt is, hogy születendő örököse Sára gyermeke lesz. De Ábrahám még mindig nem értette meg az ígéretet. Ismáelre gondolt abban a hitben, hogy általa valósul meg Isten könyörületes szándéka. Fia iránti szeretetében így kiáltott: „[...] Vajha Ismáel élne teelötted!” (1Móz 17:18). Az ígéret félreérthetetlen szavakkal megisméltődött: „[...] Kétség nélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele.” De Isten nem feledkezett el az apa imájáról. „Ismáel felől is meghallgattalak:” – mondta – „Íme megáldom őt [...] és nagy néppé teszem őt” (1Móz 17:19-20). – *Pátriárkák és próféták*, 146. o.

Lehetetlenséget kísérel meg az, aki a maga erejéből, a törvény megtartásával próbálja elérni a mennyet. Nincs biztonságban, akinek vallása pusztán a törvényesség, a kegyességbe burkolózás. A keresztény élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása. Halál a bűnnek és az énnak, és egyszében új élet. Ezt a változást csakis a Szentlélek hatékony munkálkodása hozhatja létre. – *Jézus élete*, 172. o.

Isten igaz követőinek minden korszakban és minden országban elkeseredett ellenállást kellett elszenvedniük azok részéről, akik szándékosan vetették el a mennyei világosságot. Az evangélium ellenségei látszólag gyakran diadalt arattak, amikor alakoskodásuk és hazugságuk következtében ajtók zárultak be, amelyeken át Isten követői bejuthattak volna. Azonban ezek az ajtók nem maradhattak örökre zárva. Amikor az Úr szolgálói nemsokára visszatértek, hogy munkájukat ismét felvegyék, hatalmasan közbenjárt értük, és képesítette őket, hogy neve dicsősítésére emlékművet állítsanak. – *Apostolok története*, 179. o.

Krisztus mondta tanítványainak: „Úgy küldelek titeket, mint juho-
kat a farkasok közé. Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és ártatlan-
nok, mint a galambok.” Sátán igazság védői elleni támadásai egyre keserű-
bbek és eltökéltebbek lesznek, egészen az idők végéig. Amint Krisztus
idején a főpapok és fejedelmek fölláztatották a népet Krisztus ellen, a val-
lásos vezetők úgy fognak ma is keserűséget és előítéletet kelteni a jelen
igazság ellen. Olyan erőszakos tettekre és ellenállásra fogják rávenni az
embereket, ami eszükbe se jutott volna, ha az állítólagos keresztények át
nem itatták volna őket az igazsággal szembeni ellenállással.

Az igazság védői mit tegyenek? Övék Isten megmászhatatlan, örök
szava. Tegyük láthatóvá aényt, hogy övék az igazság, amint az Jézusban
él. Ne ejtsenek ki nyers, metsző szavakat. Amikor az igazságot hirde-
tik, tanúsítsák Krisztus szeretetét, szelídségét és gyöngédségét. A vágást
hagyjuk az igazságra. Isten szava olyan, mint az éles kétélű kard, s be
fogja vágni magát egészen a szívig. Akik tudják, hogy övék az igazság,
kemény és szigorú kijelentéseikkel ne adjanak Sátánnak alkalmat, hogy
félremagyarazza lelkületüket.

Népünk viselkedjék úgy, ahogy a világ Üdvözítője viselkedett. – *Bizony-
ságtételek*, 9. köt., 239. o.

Szeptember 1., péntek – További tanulmányozásra

Patriárkák és próféták, „A törvény és a szövetségek” c. fejezet